

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 18. Quàm amplum sit præceptum amoris in Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](#)

DIES XVIII.

Quàm Amplum sit Præceptum
Amoris in Deum.

I.

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, & ex totis viribus tuis: hoc est, inquit Servator, primum, & maximum mandatum. An hoc observas? quid est amare Deum ex toto corde suo? est, nihil magis amare, quàm Deum, nempe Deum omnibus præhabere, adeò, ut parati simus, bonorum, honoris, atque ipsius vitæ nostræ jacturam facere potius, quàm Deum offendere, ut dicere cum Apostolo possimus: quis nos separabit à charitate Christi? quis nos à Deo nostro separabit? qui vis Christianus sic animo comparatus esse debet, si quidem æternam sperare salutem velit. Amare Deum ex toto corde suo, est, nihil amare cum Deo, quod amemus, sicut Deum. Vellemus quidem amare Deum, eique servire; at simul etiam mundo; verùm id præcepto isto vetatur, & Christus averatur. Amare Deum ex toto corde suo. Est, nihil amare, quod amori erga Deum sociari nequeat. Divitiae,

Marth. 22

37:

Pom. 8. 35.

tiæ, voluptates, honores huic amori per se non aduersantur, immoderatus verò erga hæc bona affectus conciliari cum hoc amore non potest. Itaque vel huic immoderato affectui, vel amori in Deum nuntium remittas necessum est.

II. *Amare Deum ex toto corde suo.* Est, cum Deo nullam rem amare, quæ cum Deo cor nostrum partiri possit. estne nimium vehemens, & tener amor erga rem quamvis in se innocentem innocens. Ut primùm cor nostrum Deum inter, & creaturam partitur? Deus primas ubique, & vel torum, vel nihil habere cupit. *Amare Deum ex toto corde suo*, est nihil amare cum Deo, quod non amemus propter Deum. *Amare Deum ex toto corde suo*, est nihil amare, nisi Deum, vel potius, est amare Deum in omnibus, quæ amamus, adeò, ut ipse semper sit præcipuus amoris nostri scopus. Quàm longè ab hac perfectione abes, quantúmque tibi viæ supereft conficiendum, ut eò pertingas? *Amare Deum ex tota anima sua*, est illi consecrare omnes animi nostri motus, atque voluptuosa, & inordinata desideria, ita ut inferiorem animæ partem superiori, & superiorem Deo subjiciamus; Deumque non solum amori, sed ferventis amoris nostri scopum statuamus, ut caveamus, ne

cre-

creaturis nos affigamus amore nimis te- Junius.
nero , & sensibili , qui nos potius ad se ,
quām ad Deum rapiat. Amásne hac ra-
tione Deum?

III. *Amare Deum ex tota mente sua , & ex*
toto intellectu suo , est intellectum , & ratio-
nem nostram Deo submittere , ut quidquid
Deus dixit , credamus ; est præcipuum stu-
dium , & gloriam nostram in eo ponere ,
ut ipsum agnoscamus. Si cuncta reliqua
ignores , & Deum bene cognoscas , doctus
es sati s ; est illum præ omnibus æstimare ;
vel potius præter ipsum nihil æstimare.
Semper parvi sumus , inquietabat vir qui-
dam Sanctus , si extra Deum rem quamplam
reputemus magnam. Amare Deum ex tota
mente sua , est semper , vel certè crebro de
eo cogitare. Dei oblivisci exigui momen-
ti res æstimatur. Ah ! grande malum , &
quantorum malorum id non est origo ? nec
momentum abit , quo Deus tui non recor-
detur ; & tu de ipso ferè nunquam cogitas.
Quantus contemptus , quantumve ingratia
animi argumentum ! Amare Deum ex totis
viribus suis , est unicè , vel certè præcipue
bona , sanitatem , vires , naturæque dona
Dei cultui impendere. Ab ipso omnia
hæc bona cùm acceperis , an non æquum
est , ut ijs utagis ad restandum amorem
tuum

Iustus.

tuum erga ipsum, gratámque beneficio-
rum memoriam comprobandum? Eheu!
quoties illis usus es ad ipsum offenden-
dum?

*Tu in vita ignava tutum te judicas, ratus sa-
tis tibi esse præcepta Dei servare : audésne tibi
polliceri, te præceptum primum servare?*

Plenitudo legis est dilectio. Rom. 13.10.
Ille te minùs amat, qui tecum aliquid
amat, quod propter te non amat. August.

DIES XIX. De Humilitate.

I.

Inveniuntur homines patientes, charita-
tis studiosi, liberales, casti, sibi austeri,
mansueti: at homines verè humiles ubi-
nam terrarum inveniuntur? interea aliæ
virtutes sine humilitate honestos homines,
bonos, ethnicos, sed verè Christianos red-
dere non possunt. Sine humilitate nec
Christianismus, nec sine Christianismo
subsistit humilitas. Non est, nisi verè
Christianus, qui humilius esse possit. Sed
nec invenitur nisi homo sincèrè humiliis,
qui verè Christianus esse queat. Philo-
sophi antiqui, qui tam præclara de alijs vir-

cu-